

РЕШЕНИЕ

№ 11

гр. Златоград, 23.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ЗЛАТОГРАД в публично заседание на двадесет и трети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Веселина Ив. Димчева

при участието на секретаря Роска С. Юрчиева
като разгледа докладваното от Веселина Ив. Димчева Гражданско дело № 20215420100159 по описа за 2021 година

За да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 124 и сл. ГПК.

Образувано е по искова молба, подадена от А. С. Д., срещу „Р. Е. П.“ ЕООД.

Ищецът извежда съдебно предявеното субективно право при твърденията, че между него и ответното дружество е бил сключен Трудов договор № . г., по силата на който заемал длъжността „подземен миньор I степен“. На 05.10.2020 г., в с. Е. р.рудник участък „М. ищецът сочи, че докато извършвал технически операции по разбиване на галерия, след предварително съгласуване с прекия си ръководител, претърпял злополука, призната за трудова с разпореждане № Ц5104-20-61 от 09.11.2020 г. на ТП на НОИ-С.. Излагат се твърдения, че вследствие на инцидента получил размазване на кости и тъкани на дясна ръка, довели по-късно до ампутацията □ над лакътя. В момента на увреждането ищецът изпитал внезапни и неописуеми по своята интензивност страдания и бил потресен от вида на смазаната си дясна ръка. След злополуката, ищецът бил хоспитализиран в Център за спешна медицинска помощ - гр. З. където бил прегледан, раните - първично обработени и бил насочен към гр. К., а от там пренасочен към УМБАЛСМ “П.” - гр. С. поради спешността на състоянието му. Още същия ден на 05.10.2020г. ищецът постъпил в УМБАЛСМ “П.” - гр. С. където след първични консултации прегледи на лекарски консилиум е взето решение за ампутация на дясната ръка на ниво над лакът поради некроза на тъкани и кости. От извършените допълнителни прегледи се установило, че ищецът имал и фрактура на осмо ребро, както и политравматична фрактура на костите

на дясната предмишница с голям мекотъканен ефект. В болнични условия ищецът престоял 7 дни, след което бил изписан с указания за лечение и покой в домашни условия. За нужното лечение на ищеца бил издаден болничен лист за 30 календарни дни предвид състоянието му на неработоспособност. Независимо от своевременно извършените манипулации и продължилото след това лечение физическите болки, тревоги и страдания продължили в значителен период от време, като и към май и юни 2021 г. той продължил да бъде в състояние на неработоспособност, за което му били издадени съответните медицински документи. В исковата молба се сочи, че в резултат на процесната трудова злополука, ищецът претърпял значителни неимуществени вреди, изразяващи се в психологически шок от преживяното; разкъсно- контузни рани и смазване на дясната ръка, довели до нейната ампутация; фрактура на осмо ребро, както и политравматична фрактура на костите на дясната предмишница с голям мекотъканен ефект. Същият бил хоспитализиран в УМБАЛСМ П. - гр. С., където претърпял интервенция за ампутация на дясната ръка до ниво на предмишница. Болките и страданията съпътствали ищеца, както по време на болничното лечение, така и в хода на домашното такова, като за извършване на елементарни битови дейности (обличане, къпане, хранене и т.н.), бил подпомаган от близките си. Сочи се, че болките и неудобствата продължавали и към настоящия момент, доколкото ищецът е с необратима невъзможност за осигуряване на движение на дясна ръка. Излагат се съображения, че след извършване на манипулациите за ампутация на дясната ръка на ищеца, последният бил в състояние на временна неработоспособност повече от 180 дни, като през този период ищецът е бил с изявен болков синдром в областта на чукана и ребрата, като раните и превръзките му били периодично обслужвани в Медицински център - 3. През този период той бил цялостно обслужван от съпругата си, родители и приятели, тъй като бил в невъзможност да извършва сам действия по лична хигиена и хранене.

В исковата молба се сочи още, че на 18.03.2021 г. на ищеца било проведено психологическо изследване в Психиатрична клиника към УМ БАЛ „А.“, при което било установено, че в резултат на претърпените увреждания и травми от процесната злополука, ищецът е с очертан тревожно-депресивен синдром със засягане на емоционалната сфера, социалното функциониране и проява на соматични симптоми. Констатирано било още, белези на посттравматични преживявания при следните нива: 92% депресия, 92,5% тревожност, 61% социална несигурност и сензитивност, 55% натрапливи феномени. Утвърдени усещания за изоставеност и лишеност от бъдеще, чувства на липса на съпричастност към случилото му се от злополуката, както и невъзможност за ново социално адаптиране. Лекарят установил, че ищецът изпитва гняв и вина към себе си, липса на перспективност, страх от бъдещото и затваряне в дома. Сочи се, че описаните травми и заключения се потвърждават и от издаденото на 09.07.2021 г. Експертно решение № 91093, зас. № 145 на ТЕЛК към МБАЛ „Д-р Б. Ш.“ АД С.. Лекарите установили водеща диагноза: смазване на неуточнена част на предмишницата на дясна ръка, с ампутационен чукан на ниво 25 см. по дължина на дясна мишница;

при дължина на лява мишница 30 см., като на ищеца била определена 90% трайно намалена работоспособност пожизнено, с противопоказание за труд, изискващ запазена сръчност на двете ръце, както и работа като подземен миньор.

Предвид обстоятелствата, че в резултат на злополуката ищецът губи необратимо водещата си дясна ръка и възможността да се обслужва с нея; че е в значителна млада възраст - 36 години към датата на настъпване на злополуката, с две малки деца на 7 години и друго на едва 9 месеца; че бива изцяло и до живот лишен от възможността да реализира труд с водеща (дясна) ръка, респ. да осигурява издръжка за себе си и семейството си; че се намира в състояние на безпомощност, депресия и невъзможност да върне времето назад, ищецът счита, че обезщетение в размер на 55 000 лв. би съставлявало справедливо възмездие и би довело до цялостно репарирание на претърпените от него неимуществени вреди. Сочи, че до момента ответното дружество доброволно е изплатило сумата от 5 000 /пет хиляди/ лева, поради което моли съда да му присъди разликата от 50 000 лв.

На следващо място, в исковата молба се излагат съображения, че за ищеца са налице и бъдещи имуществени вреди - разходи, които му предстои да направи за изработване и поддръжка на миоелектрична протеза, с цел компенсиране на загубените свойства на ампутираната дясна ръка. Съгласно решението на ТЕЛК, ищецът е с пожизнено определени 90% трайно-намалена работоспособност, а възникналите за него увреждания довели до ампутацията на дясна ръка са необратими. Към исковата молба е приложена оферта от В. п. М.л. - гр. С. съгласно която поставянето на надлакътна миоелектрична протеза Ottobock, както и компонентите към нея струва 68 136 /шестдесет и осем хиляди сто тридесет и шест лева/. Избраният вариант съдържал всички оптимални компоненти, които биха компенсирали до известна степен движенията на ампутираната ръка. Съгласно представената на ищеца оферта, експлоатационният срок на протезата е 4 /четири/ години, когато следва да се постанови нова протеза. Ето защо и доколкото установената трайно-намалена работоспособност е пожизнена, ищецът счита, че обезщетението за бъдещи имуществени вреди в размер на 68 136 /шестдесет и осем хиляди сто тридесет и шест лева/, следва да бъде присъдено като периодично плащане, дължимо на всеки четири години до настъпване на законоустановена причина за неговото изменение или прекратяване.

При тези твърдения ищецът моли, ответното дружество да бъде осъдено да му заплати сумата от 50 000 лева (петдесет хиляди лева) (освен вече получените 5 000 лева), съставляващи обезщетение за претърпените от възникналата на 05.10.2020г. трудова злополука неимуществени вреди, изразяващи се във физически и психически болки и страдания, ведно със законната лихва от датата на увреждането - 05.10.2020г. до окончателното изплащане на вземането, както и сумата от по 68 136 лева (шестдесет и осем хиляди сто тридесет и шест лева), представляваща обезщетение за бъдещи имуществени вреди за изработване на миоелектрична протеза, дължима на всеки 4 години, считано от датата на завеждане на исковата молба в съда до настъпване на законна причина за прекратяване или изменение на размера на

задължението, ведно със законната върху първото задължение от 60 539 лева, считано от датата на завеждане на исковата молба в съда (16.07.2021 г.), а за следващите плащания - считано от датата на падежа за съответната година - 16.07.

Претендира разноски за производството.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба, с който се изразява становище, че предявеният иск за неимуществени вреди е допустим, но неоснователен, а предявеният иск за имуществени вреди е недопустим. Ответникът сочи, че не оспорва обстоятелството, че към 05.10.2020 г. ищецът работи по трудов договор в „Р. Е. П.“ ЕООД, както и че на посочената по-горе дата в с.Е. р., участък „М.“, при пробиване на долни дупки за проширяване на късометражен комин, от страничния парамент внезапно се отслюява скален къс, който притиска дясната му ръка към пробивния чук. Вследствие на продължаващите вибрации на пробивния инструмент, дясната ръка на работника е смазана, а по късно - оперативно ампутирана на ниво предмишница. Внезапното увреждане на здравето на миньора се е случило през време и във връзка с извършваната работа и по тази причина същото е признато за трудова злополука по чл.55,ал.1 от КСО с Разпореждане №Ц6104-20-61 от 09.11.2020г на ТП на НОИ гр.С..

Предявения иск за неимуществени вреди се оспорва, като завишен по размер.

По отношение на претендираните от ищеца бъдещи имуществени вреди - разходи, които предстои да направи за изработване и поддръжка на миоелектрична протеза с цел компенсиране на загубените свойства на ампутираната дясна ръка, ответникът сочи, че съгласно чл.73 от Закона за хората с увреждания (в сила от 01.01.2019 г.), хората с увреждания имат право на помощни средства, приспособления, съоръжения и медицински изделия извън обхвата на задължителното здравно осигуряване, определени индивидуално с медицински документ, издаден от лекарските консултативни комисии, ТЕЛК или НЕЛК, въз основа на конкретните им нужди и съгласно спецификация, утвърдена от Националната здравноосигурителна каса. Финансирането и предоставянето на помощните средства, приспособленията, съоръженията и медицинските изделия за хората с увреждания се осъществяват от Националната здравноосигурителна каса въз основа на механизъм и стандарти за качество на помощните средства, приспособленията, съоръженията и медицинските изделия за хората с увреждания, като средствата за това се предоставят от държавния бюджет с трансфер чрез бюджета на Министерството на здравеопазването. Доколкото финансирането и предоставянето на помощните средства, приспособленията, съоръженията и медицинските изделия за хората с увреждания се осъществяват от държавата чрез Националната здравноосигурителна каса, то ответникът счита, че предявеният иск за имуществени вреди за разходи, които предстои да направи ищеца за изработване и поддръжка на миоелектрична протеза е недопустим.

На следващо място ответното дружество сочи, че искът за имуществени

вреди е и неоснователен доколкото видно от съдържанието на представената офертата на „В. П.М. л.“, гаранционният експлоатационен срок на изделието е 4 години, през който всички дейности и консумативи по обслужване на протезата са от и за сметка на представителя на немския производител О., а след изтичане на гаранционния срок възникналите неизправности и поддръжка са за сметка на клиента. Според ответника, това обстоятелство се различава съществено от твърдението на ищеца, че експлоатационния срок на протезата е 4 години, когато следва да се постави нова протеза, предвид разликата между гаранционен и експлоатационен срок. В допълнение се сочи, че протези на немския производител О. се предлагат и от други медикотехнически лаборатории в т.ч. и от Ц. за п. „А. и П. ц.“, „Д. б. г.“, на цени за същия продукт съществено различаващи се от посочената в исковата молба.

Ответникът излага съображения, че представената оферта не доказва извършен разход, а е примерна, като точната цена на протезата за конкретно лице може да се установи едва след поставянето ѝ на място тъй като зависи от дължината на незасегнатата част от ръката (чукан) и необходимите материали и време за изработката ѝ. Миоелектричните протези се активират от импулси от мускулните съкращения и по тази причина е необходимо да се извършат изследвания относно това дали с оглед състоянието на ръката би било успешно поставянето на миоелектрична протеза. Потребителят управлява миоелектричната протеза чрез съкращаване на мускулите в чукана, генерирайки ЕМГ (електромиографски) сигнали, които активират електродвигателя в лакътя, китката или дланта. Както е посочено в медицинската документация и в исковата молба при извършените прегледи на А. Д. е имал политравматична фрактура на костите на дясната предмишница с голям мекотъканен ефект и е възможно тези наранявания да са пречка за генериране на ЕМГ (електромиографски) сигнали, съответно за поставяне на миоелектрична протеза, което може да се установи само след провеждане на необходимите изследвания.

В отговора на исковата молба е обективизирано искане за конституиране на трето лице помагач на страната на ответника, а именно - ЗАД „А.Б.“, ЕИК ., като мотивира правния си интерес от привличането, с оглед сключена Задължителна застраховка на работниците и служителите за риска „Трудова злополука“, съобразно застрахователна полица № ., доколкото процесната трудовата злополука е настъпила по време на действие на договора - от 00:00 часа на 22.02.2020г до 23:59 часа на 21.02.2021 г.

С Определение № 163/10.09.2021 г., по делото е конституирано на осн. чл. 219, ал. 1 ГПК, ЗАД „А. Б.“, като трето лице помагач на страната на ответника.

С протоколно определение в открито съдебно заседание, проведено на 21.10.2021 г., съдът на осн. чл. 214, ал. 1 ГПК е приел изменение на предявения иск за бъдещи имуществени вреди за изработване на миоелектрична протеза, който се счита предявен за периода 15.07.2021 г. – 15.07.2057 г., с главница на всяко плащане от по 68 136 лв., дължима на всеки четири години до настъпване на законна причина за прекратяване или промяна на размера на обезщетението или глобално обезщетение в общ размер на сумата от 681 360 лв.

С протоколно определение в открито съдебно заседание, проведено на

23.11.2022 г., съдът на осн. чл. 214, ал. 1 ГПК е приел изменение на предявените искове както следва: за присъждане на сумата от 350 000 лева (триста и петдесет хиляди лева) (освен вече получените 5 000 лева), съставляващи обезщетение за претърпените от възникналата на 05.10.2020 г. трудова злополука неимуществени вреди, изразяващи се във физически и психически болки и страдания, ведно със законната лихва от датата на увреждането - 05.10.2020 г. до окончателното изплащане на вземането, както и сумата от по 192 047 лева сто деветдесет и две хиляди и четиридесет и седем лева), представляваща обезщетение за бъдещи имуществени вреди за изработване на миоелектрична протеза, дължима на всеки 4 години, считано от датата на завеждане на исковата молба в съда до настъпване на законна причина за прекратяване или изменение на размера на задължението и не по-късно от 15.07.2057 г. (дата на последен падеж), или глобално обезщетение за периода 15.07.2021 г. – 15.07.2057 г. в общ размер на сумата от 1 920 470 лева (един милион деветстотин и двадесет хиляди четиристотин и седемдесет лева) ведно със законната върху първото задължение от 192 047 лв., считано от датата на завеждане на исковата молба (15.07.2021 г. до изплащането му, а за следващите плащания – считано от датата на изискуемост (15.07.), през всеки четири години до изплащане на задължението.

Съдът, като прецени представените по делото доказателства и обсъди доводите на страните по реда на чл. 235 ГПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявени са субективно, кумулативно съединени осъдителни искове с правно основание чл. 200 КТ, за присъждане на сумата **350 000 лева** (триста и петдесет хиляди лева) (освен вече получените 5 000 лева), съставляващи обезщетение за **неимуществени вреди**, изразяващи се във физически и психически болки и страдания, претърпени от ищеца А. С. Д., в резултат на трудова злополука настъпила на 05.10.2020 г., ведно със законната лихва от датата на увреждането - 05.10.2020 г. до окончателното изплащане на вземането, както и сумата от **по 192 047 лева** (сто деветдесет и две хиляди и четиридесет и седем лева), представляваща обезщетение за **бъдещи имуществени вреди** за изработване на миоелектрична протеза, дължима на всеки 4 години, считано от датата на завеждане на исковата молба – 16.07.2021 г., до настъпване на законна причина за прекратяване или изменение на размера на задължението и не по-късно от 15.07.2057 г. (дата на последен падеж), или глобално обезщетение за периода 15.07.2021 г. – 15.07.2057 г. в общ размер на сумата от 1 920 470 лева (един милион деветстотин и двадесет хиляди четиристотин и седемдесет лева), ведно със законната върху първото задължение от 192 047 лв., считано от датата на завеждане на исковата молба (15.07.2021 г. до изплащането му, а за следващите плащания – считано от датата на изискуемост (15.07.), през всеки четири години до изплащане на задължението.

За основателността на предявените искове, че в доказателствена тежест на ищеца е да установи по делото пълно и главно: 1) наличие на трудово правоотношение между него в качеството на работник/служител и ответника (работодател); 2) трудова злополука, установена по надлежния ред,

претърпяна от ищеца в периода на трудовото правоотношение, която да е причинила сочените травматични увреждания 3) неимуществени и имуществени вреди в претендирания размер, претърпени от пострадалия и 4) причинна връзка между трудовата злополука и претърпените имуществени и неимуществени вреди.

По иска за неимуществени вреди.

С изготвения проект за доклад на делото, обективиран в Определение № 163/10.09.2021 г. и обявен за окончателен без възражения от страните, съдът на основание чл. 146, ал. 1, т. 4 ГПК, е отделил като безспорни и ненуждаещи се от доказване в отношенията между страните по делото следните факти: 1. Наличието на сключен между страните Трудов договор № .г., по силата на който ищецът А. С. Д. бил назначен в ответното дружество на длъжността „подземен миньор I степен“ и 2. Настъпила трудова злополука на 05.10.2020 г., в с. Е.р., рудник - участък „М.“, установена с влязло в законна сила, Разпореждане № .от 09.11.2020 г. на ТП на НОИ-С., на основание чл. 60, ал. 1 от КСО.

Не е спорно между страните, а и от представения по делото Трудов договор № .г., се установява, че между „Г.-З.“ АД, гр.З., преобразувано считано от 21.12.2018 г. в „Р. Е. П.“ ЕООД и ищеца А. С. Д. е съществувало трудово правоотношение, по силата на което А. С. Димов е заемал длъжността „подземен миньор I ст.“, както и че на 05.10.2020 г., ищецът е претърпял злополука по време на изпълнение на трудовите се задължения.

Не се оспорва, а и от представеното Разпореждане № Ц5104-20-61 от 09.11.2020 г. на ТП на НОИ-С. представляващо официален документ, издаден на осн. чл. 60, ал. 1 КСО от длъжностно лице при НОИ, ТП С.се установява, че на 05.10.2020 г. ищецът А. С. Д. е претърпял злополука, която е призната за трудова по чл. 55, ал. 1 КСО.

В разпореждането е посочено, че злополуката е станала през време и във връзка с извършваната работа – на 05.10.2020 г., в с. Е. р. участък „М.“, хор. ., бл. . кота ., при пробиване на долни дупки за проширяване на късометражен комин, от страничния парамент внезапно се отслюява скален къс с размери 130/120 см. (д/ш) и дебелина от 20 до 30 см., с приблизително тегло около 1000 – 1200 кг., който притиска дясната ръка на А. Д. към пробивния чук. Вследствие продължаващите вибрации на пробивния инструмент, дясната ръка на работника е смазана, а по-късно и оперативно ампутирана на ниво предмишница. Разпореждането на органа по чл. 60, ал. 1 КСО има двойствено значение – от една страна то представлява индивидуален административен акт относно наличието или не на трудова злополука, а от друга страна е официален удостоверителен документ за установените в него факти, и в частност – за наличието на трудова злополука като положителен юридически факт, който е елемент от фактическия състав на имуществената отговорност на работодателя, и от който зависи съществуването на правото на обезщетение (вж. решение № 410 от 29.06.2010 г. по гр. д. № 599/2009 г. на ВКС). Съдът намира, че разпореждането, с което злополуката е призната за трудова е влязло в сила, доколкото липсват твърдения от страните за

обжалването му по реда на чл. 117 КСО.

Страните не спорят и относно факта, че именно трудовата злополука е довела до настъпване на уврежданията на ищеца, което се установява и от приетите, по делото заключение на СМЕ, т. е. налице е причинно-следствената връзка между трудовата злополука и процесните увреждания на А. С. Д..

От приетата по делото заключение на СМЕ вх. № 2565/13.12.2021 г., изготвена от в.л. Д. Д., уточнено при изслушване на експерта в открито съдебно заседание, проведено на 21.12.2021 г., се установява, че при ищеца са констатирани следните телесни увреди: конквасация (смазване) на неуточнена част от дясната предмишница - засягане на меки тъкани и кости, след което е извършена първична обработка и транспортиране в УМБАЛСМ „Н.И.П.“. След обсъждане в лекарска комисия - взето решение за ампутация на крайника - над лакътя в областта на мишницата. Увреждането е дефинитивно - за цял живот, като според експерта болките и страданията през първите часове до хирургичната обработка и обезболяването са изключително интензивни и няма как да бъдат облекчени. След започване на хирургичната обработка пациентът е обезболен с поставяне на упойка, което е продължило до изписването му от болницата, т.е. мощно обезболяване в продължение на поне 8 дни. В хода на изслушването на вещото лице в открито съдебно заседание същият допълва, че освен дефинитивната загуба на водещата дясна ръка, ищецът е получил и счупване на 8-мо ребро в ляво, което според него увреждане само по себе си е причинено по същия механизъм - удар върху твърд, тъп предмет и е в пряко причинно-следствена връзка със злополуката със срок за възстановяване от 15 до 25 дни в лежачо положение. Според експерта, сочените от ищеца охлузвания, наранявания по лицето и натъртвания по тялото, които са бързо-преходни и зарастват за 10-12 дни при обичаен ход на болестта и оздравителните процеси, също могат да възникнат при травматичната ситуация - падане на скален къс и затискане на ръката, вкл. и с неговото положение, когато е бил паднал на земята. Според вещото лице е напълно възможно уврежданията да са получени така, както е отразено в представените по делото материали, вкл. и съобразно механизма посочен в Разпореждане № ЦЦ 5104-20-61/09.11.2020 г. на ТП на НОИ-С., като заключението му е, че причинените увреждания са в пряка причинна връзка с трудовата злополука от 05.10.2020 г.

С оглед горното съдът намира, че в случая безспорно се установява наличие на трудово правоотношение между ищеца в качеството на работник/служител и ответника (работодател), както и трудова злополука, установена по надлежния ред, претърпяна от ищеца в периода на трудовото правоотношение, която да е причинила сочените травматични увреждания.

По размера на неимуществените вреди:

Размера на дължимото обезщетение за неимуществени вреди от непозволено увреждане, в случая от трудова злополука настъпила при изпълнение на трудови задължения, безспорно е свързан с критерия за справедливост, установен в разпоредбата на чл. 52 ЗЗД, практиката на ВКС по

тази категория дела и указанията, дадени с Постановление № 4/1968 г. на Пленума на В. с.. Съобразно същите, настъпилата вреда се съизмерява, съответно на установените по делото обстоятелства, относими към стойността, която засегнатите права са имали за своя притежател, които за всеки конкретен случай са различни, затова и решаването му зависи от конкретните доказателства. Затова справедливостта по смисъла на чл. 52 ЗЗД не е абстрактно понятие и тя се извежда от преценката на конкретни обстоятелства, които носят обективни характеристики. Размерът на дължимото обезщетение за неимуществени вреди според законовия критерий за справедливост се определя според вида и тежестта на причинените телесни и психически увреждания, продължителността и интензитета на търпените физически болки, страдания и неудобства, а ако увреждането е трайно - медицинската прогноза за неговото развитие, възрастта на пострадалия към датата на увреждането, ограниченията в социалното общуване и промяната в обичайния начин на живот, с оглед невъзможността от пълното възстановяване на здравето занапред. При определяне на обезщетението следва да се съобрази и конкретната икономическа обстановка в страната към датата на увреждането. Пострадалият не носи тежестта да доказва отделните си негативни изживявания, доколкото са доказани увреждащите действия, т.е. когато искът е установен в своето основание, съдът е длъжен да определи неговия размер по своя преценка или като вземе предвид заключението на вещото лице съгласно чл. 162 ГПК.

От цитираното заключение на СМЕ, се установява, че във връзка с травмите настъпили при процесния инцидент е извършено оперативно лечение - ампутация на конквасирания десен горен крайник на нивото над лакътната става, като ищецът е пролежал два дни в интензивен сектор, а общо 8 дни в болничното заведение и е проведено 180 дни - амбулаторно лечение. След ампутацията са извършвани хирургични обработки - превръзки на ампутационния чукан до зарастването му, като на определен етап (12-16 ден) са извадени конците. Провеждано е антибиотично лечение, противосъсъриващи и антиагреганти с цел профилактика, тромбозирането (запушването) на кръвоносните съдове, които са увредени или отстранени, а голяма част от краищата им са защити. Според експерта, търпяните болки, страдания и дискомфорт са значителни, силни, мощни, особено в острите периоди на травматичното заболяване, като всяка манипулация, обработка на раната и чукана водят до засилването им.

По делото е приета без възражения от страните съдебнопсихиатрична експертиза с вх. № 219/08.02.2022 г., изготвена от в.л. Д. К.. Експертизата е изготвена в стационарни условия – хоспитализация на ищеца в ЦПЗ-С. за времето от 12.01.2022 г. – 21.01.2022 г., при което експертът е извършил стационарно наблюдение, психиатричен преглед и психологично наблюдения. Въз основа на тях и медицинската документация по делото, експертът е констатирал, че към момента на инцидента, ищецът се е намирал в остра шокова реакция, провокирана от травмата /смазване на дясната му ръка/ с проявите на Травматичен шок, който се дължи на болковия синдром и бързата загуба на кръв. Според вещото лице острата психотравмена реакция,

която е възникнала непосредствено след осмисляне на естеството на инцидента е била с клинична картина на силно безпокойство, напрегнатост, интензивен страх и др. Поради интензивния афективен заряд на преживяната психотравма и невъзможността тя да бъде преработена от пострадалия, в следващите дни и часове той разгръща картина на Посттравматично стресово разстройство, чийто клинични прояви са налице и досега. Най-характерния симптом за това разстройство, който се наблюдава и при ищеца е настойчивото, повтарящо се припомняне, възпроизвеждане, изживяване на травмата с внезапно оживяване на случилото се, сънища, кошмари, като всички изживявания на болния се концентрират около психотравмения момент. При извършеното стационарно наблюдение експертът е констатирал, че въпреки изминалия период от време след настъпване на психотравмения събитие са налице невротични-депресивни оплаквания - тревожност, напрегнатост, нарушаване на съня съпроводени с емоционална лабилност и подтиснато настроение, ниска самооценка и чувство за безполезност, отчаяние и страх за бъдещето. Вещото лице допълва, че психологическите аспекти на ампутацията биват трудно преработвани и много хора преживели ампутация на крайник преминават през процес на скърбене, подобен на този, който се случва при смъртта на близък човек. При изслушване на експерта в открито съдебно заседание, същият сочи, че липсата на изгубения крайник всеки ден по ред причини напомня за си - затруднение в ежедневието, в самообслужването, в себеоценка, в упражняване на някои професии което е една тежка психотравма, за цял живот. Вещото сочи, че травматичната ампутация на крайник е опустошително събитие в живота на конкретния пострадал, като свикването с новата ситуация трае значително време, практически цял живот, защото е свързано както с възникналата занижена себеоценка, така и с произтичащите затруднения в ежедневието и поставянето в зависимост от страна на близките, невъзможност за упражняване на редица професии и дейности. В заключение експертът сочи, че ищецът страда от Посттравматично стресово разстройство. Тревожно-депресивен синдром, което заболяване е в пряка причинна връзка с преживяната на 05.10.2020 г. трудова злополука, довела до ампутация на дясната му ръка до ниво на предмишницата. Въпреки адекватно предприетото психологическо лечение, вещото лице заключава, че очакванията за пълноценна интеграция на преди това съществуващото ниво при ищеца, са песимистични.

За установяване на размера на претърпените неимуществени вреди, по делото са събрани гласни доказателствени средства посредством разпита на св. В. А. Д. – съпруга на ищеца и св. Ю.С. Д. – брат на ищеца. От показанията на св. В. Д., ценени при условията на чл. 172 ГПК, се установява, че е успяла да посети съпруга си на третия ден след злополуката, като в този момент той бил с поставен катетър, на памперс и с ужасни болки. В болницата за него се грижела майка му, свидетелката и двамата му братя непрекъснато се редували да го посещават, за да не се чувства самотен. В началото ищецът отказвал да се храни, изпитвал затруднения, тъй като лявата му ръка треперела и бил изпаднал в депресия, като непрекъснато питал защо на него се е случило това. Св. Д. сочи, че съпругът ѝ бил загубил надежда за живот и страдал от тежко

безсъние по време на престоя си в болницата, за което приемал сънотворни лекарства. Свидетелката сочи, че интензивните болки са продължили дълго след злополуката – за период от около 6 месеца, като се усещали като прерязване с нож. Болките продължавали и понастоящем, но били на моменти. От показанията на св. Д. се установяват значителните неудобство в социално битов план, които ищецът непрекъснато търпи в резултат на увреждането си – за да спи през нощта, се налага да поставя травмираната ръка върху няколко възглавници, за да не е отпусната, не може сам да измие ръката си, не може сам да се обръсне и да си направи тоалет, да обуе чорапи и да завърже връзките на обувките си. За всичко свързано с ежедневието ищецът се подпомага от своята съпруга и голямата си дъщеря – на 10 г. Освен физическото увреждане, унищожена е и психиката на ищеца, като видно от показанията на св. Д., се е налагало да преоблича и да сменя по няколко пъти пижамата му, тъй като за период от около 3 месеца съпругът ѝ страдал от обилно нощно изпотяване в резултат на преживения стрес. Ищецът отказвал да излиза и да контактува с хора за период от около 2-3 месеца, тъй като се срамувал от състоянието си. Психическото му състояние се сринало до такава степен, че му се искало да не е оцелявал при инцидента. Най-голяма тревога ищецът изпитвал за бъдещето на децата си, което чувствал неспособен да подсигури, предвид състоянието в което се намира. Изцяло извън възможностите на ищеца останали задълженията за т.нар. мъжка работа – цепене на дърва, ремонти в дома и пр., за което се налагало непрекъснато помощта на роднини или съседи. Силните болки от травмата, тежкото психическо състояние в което е изпаднал ищеца и значителните затруднения в социално-битов план се установяват и от показанията на св. Ю.С. Д. също ценени от съда при условията на чл. 172 ГПК, предвид близката родствена връзка. От разпита и на този свидетел се установява, че ищецът е обвинявал себе си за положението в което е поставил семейството си, завладян от чувство на безпомощност – не бил в състояние дори да вземе на ръце малката си дъщеря на 1,5 г.

По отношение на денталните проблеми констатирани при ищеца, съдът намира, че не се установява от доказателствата по делото същите да са настъпили в резултат на процесната трудова злополука. Видно от заключението на приобщената СМЕ с вх. № 2071/15.11.2022 г., изготвена от д-р. Н. Й. – лекар по дентална медицина, същият при проведения от него амбулаторен преглед на ищеца на 08.11.2022 г. е констатирал патологични процеси, които свидетелстват за наличие на хронични парадонтални проблеми. Вещото лице заключава, че в конкретния случай са налице комплекс от фактори, които *вероятно* са обусловили настъпването на констатираните патологични процеси, а именно: невъзможност за поддържане на пълноценна устна хигиена, поради загуба на горен десен крайник, силен психоемоционален дистрес синдром по повод трудовата злополука и евентуална парафункция на дъвкателния апарат. Експертът не може да посочи психоемоционалния дистрес синдром като самостоятелен и водещ фактор, довел до описаните в заключението увреждания. При изслушване на вещото лице в открито съдебно заседание, проведено на

23.11.2022 г., на въпрос на съда дали може да се определи давност на развитието на процесите констатирани при извършения преглед на 08.11.2022 г., експертът разяснява, че може само да се предполага, тъй като за пръв път преглежда пациента и няма никакви данни за статуса му от преди. Според вещото лице е необходимо време за развитието на тези процеси и не може категорично да отговори до каква степен стресът от трудовата злополука е ускорил неговото развитие. С оглед изложеното, настоящият съдебен състав не приема за установено, че от доказателствата по делото се установява причинно-следствена връзка между денталните проблеми на ищеца и процесната трудова злополука, като в тази връзка съдът не кредитира писмено становище на д-р Х. (л. 247 от делото), което не представлява годен процесуален способ за установяване на сочения факт, доколкото такъв е експертно заключение, приобщено към доказателствения материал по делото по реда на ГПК.

Съдът след съвкупна преценка на горните доказателства и като съобрази: тежестта на причинените телесни увреждания – тежка открита конквасация на десния горен крайник, от лакътната става дистално с размачкване на меките тъкани, разкъсване на магистралните съдове и тромбозиране на част от тях с прекъсване на кръвоснабдяването дистално от лакътната става, многофрагментарно счупване на костите на предмишницата с разместване и обилно замърсяване и контаминация на раневите повърхности с чужди тела (вж. СМЕ на л. 282 от делото), довело до ампутация на крайника - над лакътя в областта на мишницата – дефинитивно увреждане, което лишава за цял живот ищеца от възможността да си служи с водещата дясна ръка, да упражнява редица професии, които изискват запазена сръчност или необходимост две ръце, (съгласно ЕР № 91093 от зас. № 145 от 09.07.21 на ТЕЛК към МБАЛ „Д-р Б. Ш.“ АД същият е освидетелстван с 90% ТНР); страданията и неудобства в битово-социален план, свързани с неговото лично обслужване или това на лицата от близкия му семеен кръг, ищецът е лишен от възможността да извършва множество дейности като например да шофира, да полага грижи за двете си деца (на 1,5 г. и на 10 г.); продължителността и интензитета на търпените физически болки – изключително мощни и интензивни непосредствено след злополуката, както и в продължителния оздравителния период (180 дни амбулаторен режим на лечение), съпроводени с болка и дискомфорт при всяка следваща манипулация свързана със заздравяването на ампутационния чукал; възрастта на пострадалия към датата на увреждането – мъж на 36 години, семеен с две малолетни деца; ограниченията в социалното общуване и промяната в обичайния начин на живот, с оглед невъзможността за възстановяване занапред и съществуващия наред с всичко посочено и козметичен дефект; уврежданията настъпили в психическото и емоционално състояние на ищеца – шокът и ужаса при вида на размазаната си ръка, като към момента същият страда от Посттравматично стресово разстройство, Тревожно-депресивен синдром; последствията от инцидента са оказали опустошително влияние върху психиката на ищеца – непрекъснато чувство на отчаяние, срам, потиснатост, ниска самооценка, чувство за безполезност, инсомния, страх за бъдещето – неговото и на

малолетните му деца; продължаващото лечение на психическото здраве с прием на медикаменти, като прогнозите за неговото възстановяване са песимистични. Съдът намира, че ищецът е лишен от възможността да води пълноценен начин на живот, завинаги, както от физическа гледна точка така и от гледна точка на психическото и емоционално здраве. По тези съображения и като съобрази бурните инфлационни процеси и икономическото състояние, както в региона в който ищецът живее, така и в национален мащаб, съдът намира, че в конкретния случай справедливо и подходящо е обезщетение за претърпените неимуществени вреди в размер на сумата от 355 000 лв. Според настоящия съдебен състав, размер различен от посочения, съобразно всички факти и обстоятелства по делото, не би бил съответстващ на принципа за справедливост, поради което и с оглед заплатената от ответника сума в размер на 5 000 лв. (безспорно между страните), **искът за сумата от 350 000 лв. е изцяло основателен.** Въпреки, че парично обезщетение в какъвто и да е размер не е в състояние да поправи нанесените му вреди, посочената сума ще подпомогне ищца при преодоляване на тежките последици от злополуката.

Съгласно разпоредбата на чл. 200, ал. 3 КТ работодателят дължи обезщетение за разликата между причинената вреда – неимуществена и имуществена, включително пропуснатата полза, и обезщетението и/или пенсията по общественото осигуряване, а съгласно чл. 200, ал. 4 КТ дължимото обезщетение по ал. 3 се намалява с размера на получените суми по сключените договори за застраховане на работниците и служителите. В случая се установява, че на 17.08.2021 г., ищецът е получил застрахователно обезщетение, заплатено от ЗАД „А. Б.“ АД (трето лице помагач на страната на ответника) по сключения застрахователен договор по задължителна застраховка на работниците и служителите за риска "Трудова злополука" с работодателя в размер на сумата от 247 343,54 лв., която следва да се приспадне от дължимото от работодателя обезщетение за неимуществени вреди от трудовата злополука. В тази връзка съдът съобрази, че плащането е извършено в хода на процеса, поради което искът в тази част следва да бъде отхвърлен като погасен чрез плащане в хода на производството. Неоснователно е възражението на ищеца, че ответникът е следвало да направи възражение с ОИМ в този смисъл, доколкото плащането е извършено след подаване на отговора от една страна, а от друга - съдът е длъжен да съобрази на осн. чл. 235, ал. 3 ГПК настъпилите в хода на процеса обстоятелства, като по силата на закона (чл. 200, ал. 3 КТ), работодателят дължи разликата над тази сума и причинената вреда. По изложените съображения предявения иск за неимуществени вреди следва да бъде уважен до сумата от 102 656,46 лв., а за разликата до пълния предявен размер – отхвърлен, като погасен чрез плащане в хода на процеса.

Основателна е претенцията на ищеца и за присъждане на законната лихва от момента на увреждането. Когато задължението произтича от непозволено увреждане, длъжникът се смята в забава и без покана, т. е. той дължи от момента на настъпване на увреждането. Следователно лихвата като обезщетение при неизпълнение на вземане за неимуществени вреди, произтичащо от деликт, е дължима от момента на настъпване на

правопораждащия вредите юридически факт – увреждането. Посочените правила намират субсидиарно приложение и при отговорността на работодателя за неимуществени вреди, причинени на работника/служителя вследствие на трудова злополука или професионално заболяване, по силата на препращащата разпоредба на чл. 212 КТ (виж решение № 217/25.07.2013 г. по гр. д. № 1038/2012 г. на IV г. о. на ВКС). Доколкото ищецът претендира законна лихва върху главницата, считано от датата на деликта, съдът намира, че такава следва да бъде присъдена върху сумата от 350 000 лв. от момента на увреждането до 16.08.2021 г., поради извършеното плащане на сумата от 247 343,54 лв., на 17.08.2021 г., а върху разликата от 102 656,46 лв., считано от 17.08.2021 г. до заплащането ѝ от ответника.

По иска за бъдещи имуществени вреди.

Ищецът претендира присъждане на сумата от по 192 047 лева - обезщетение за бъдещи имуществени вреди за изработване на миоелектрична протеза, дължима на всеки 4 години, считано от датата на завеждане на исковата молба – 16.07.2021 г., до настъпване на законна причина за прекратяване или изменение на размера на задължението и не по-късно от 15.07.2057 г. (дата на последен падеж), или глобално обезщетение за периода 15.07.2021 г. – 15.07.2057 г. в общ размер на сумата от 1 920 470 лева, ведно със законната върху първото задължение от 192 047 лв., считано от датата на завеждане на исковата молба (15.07.2021 г. до изплащането му, а за следващите плащания – считано от датата на изискуемост (15.07.), през всеки четири години до изплащане на задължението.

Съдът намира за неоснователно възражението на процесуалния представител на ответника за недопустимост на иска за бъдещи (ненастъпили) вреди. Съгласно установената практика на ВКС, подлежат на обезщетяване и бъдещи вреди, стига тяхното настъпване да е сигурно, а размерът – установим (така Решение № 263 от 7.10.2013 г. на ВКС по гр. д. № 2790/2013 г., IV г. о., ГК). Сигурното настъпване на вредите е факт, който се преценява с оглед особеностите на конкретното дело, по което е заявено искането за обезщетяване.

В настоящия случай, безспорно се установява, че увреждането на ищеца е необратимо – ампутация на горен крайник, поради което настъпването на вредите е сигурно, доколкото същият ще има необходимост от протезиране до края на живота си.

По делото са представени оферта от „В. п.М. л.“ ЕООД, видно от която поставянето на надлакътна миоелектрична протеза О., както и компонентите към нея възлиза на сумата от 192 047 лева - вариант III на офертата, като експлоатационният срок на протезата е 4 години, когато следва да се постанови нова протеза; Оферта от „А.“ - Център за протезиране за миоелектрична протеза с посочена цена на медицинското изделие – 78 280 евро и оферта от „О. Б.“ ЕООД за миоелектрична протеза с посочена цена на медицинското изделие – 122 352 евро.

По делото е приета без възражения от страните СМЕ с вх. № 1326/22.07.2022 г. и допълнение към нея с вх. № 1597/07.09.2022 г., изготвена

от в.л. Д. М. – специалист по ортопедия и травматология в УМБАЛСМ „М.И.П., която съдът кредитира като компетентна и задълбочена. Експертът, отчитайки механизма на травмата, топографската анатомия на травматичните увреждания и тяхната патоморфология, проведеното лечение, анатомичната структура на ампутационния чукан, функционалните резултати от активните движения в ставите на раменния пояс, данните от проведените електромиографско и електронеурографско изследвания и съобразявайки технологичните изисквания на миоелектричните протези за горния крайник с ампутационен чукан на ниво средна – дистална трета брахиална област е приел, че са налице условия за поставяне на миоелектрична протеза. Вещото лице сочи, че експлоатационния период за миоелектрична протеза към настоящия момент е четири години, след което протезата се подменя. Като най подходящ вариант д-р М. сочи поставяне на протеза с миоелектрично генериране на активни движения в лакътната става и пръстите. При изслушването на вещото лице в открито съдебно заседание, проведено на 19.10.2022 г., същият разяснява подробно отликите между механична и миоелектрична протеза и компонентите, които осъществяват протезата – гилзата за задвижване. Експертът уточнява, че при вариант 2 на „В. п. М. л.“ ЕООД, основната функция при лакътя ще липсва – тя ще от механичен тип, т.е. ще се налага с помощта на здравата ръка, ищецът да отключва и придвижва лакътната става, докато при вариант 3 на офертата, е налице био-механична функция на лакътната става – с потрепване на мускулус бицепс брахий, сензорът хваща лакътя и ръката се свива, при двукратно трепване на мускула започват да се движат пръстите. Вещото лице сочи, че предвид доминантния характер на липсващата ръка, възрастта на ищеца и социалната му адаптация следва да бъде дадена възможност за протезиране с високо функционална протеза, която да му даде максимално добра възможност за функционално натоварване, за което счита, че може да се стартира веднага с пълния траен комплект на протезата. Настоящият съдебен състав изцяло възприема становището на вещото лице и намира, че именно стойността на миоелектрична протеза с най-високия вариант на функционалност, следва да бъде присъдена на ищеца.

Следователно размерът на бъдещите вреди, чието настъпване е сигурно е и установим, като съдът приема, че искът за сумата от 192 047 лева - обезщетение за бъдещи имуществени вреди за изработване на миоелектрична протеза, съобразно вариант 3 на оферта от „В. п. М. л.“ ЕООД, дължима на всеки 4 години, е изцяло основателен и следва да бъде уважен. Съдът намира за неоснователно възражението на ответника за недължимост на обезщетението с оглед разпоредбата на чл. 73 ЗХУ и чл. 68 ППЗХУ, доколкото в цитираните разпоредби е предвидена правна възможност, но не и задължение за хората с увреждания да се обърнат към НЗОК за предоставяне на финансиране за помощни средства. Доколкото ищецът не е предприел постъпки в тази насока, съдът няма основание да взима предвид евентуалното получаване на суми по този ред - бъдещо несигурно събитие, обусловено както от волята на ищеца, така и от преценка на съответна лекарска комисия и нормативно установените лимити за плащане (2 260 лв.). На ищеца следва да

бъде присъдена и претендираната законна лихва, като доколкото исковата молба следва да се счита покана за плащане, законната лихва се дължи от този момент. С исковата молба ищецът претендира по-нисък размер, а именно сумата от 68 136 лв., платими на всеки 4 години, като с протоколно определение в открито съдебно заседание, проведено на 23.11.2022 г., съдът на осн. чл. 214, ал. 1 ГПК е приел изменение на предявения иск на сумата от 192 047 лева. По тези причини законната лихва върху сумата от 68 136 лв. следва да бъде присъдена от подаване на исковата молба до 23.11.2022 г., а за сумата от 192 047 лева законна лихва следва да се начисли от 24.11.2022 г. до окончателното ѝ плащане. Законна лихва се следва и върху всяко от бъдещите плащания през 4 години при настъпване на падежа им.

По разноските.

При този изход на спора и на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК, право на разноси възниква единствено за ищеца, доколкото частичното отхвърляне на иска за неимуществени вреди се дължи на плащане, извършено в хода на процеса. Пълномощникът на ищеца - адв. С.Д. претендира ответникът да бъде осъден да заплати на основание чл. 78, ал. 1 ГПК вр. чл. 38, ал. 2 ЗАдв. адвокатско възнаграждение, за което представя списък по чл. 80 ГПК (л. 328 от делото). За да упражни правото си на присъждане на адвокатско възнаграждение, е достатъчно адвокатът да представи сключен със страната договор за правна защита и съдействие, в който да посочи, че такава се предоставя безплатно на някое от основанията по чл. 38, ал. 2, като наличието на предпоставките на конкретно посоченото основание не се нуждае от доказване /в този смисъл определение № 885 от 9.12.2014 г. по ч. т. д. № 2934/2014 г., I т. о., постановено по реда на чл. 274, ал. 3 ГПК/. В случая е представен ДПЗС от 14.11.2022 г. и са налице доказателства по делото за предоставена на ищеца безплатна правна помощ и процесуално представителство (включително и в проведените открити съдебни заседания), с оглед на което искането на адв. Д. следва да бъде уважено. В случая, съобразно размера на предявения иск за неимуществени вреди (приет за изцяло основателен) – 350 000 лв., минималното адвокатско възнаграждение на осн. чл. 7, ал. 2, т. 5 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г., възлиза на сумата от 18 650 лв. а по иска за бъдещи имуществени вреди на осн. чл. 7, ал. 2, т. 7 от Наредбата възлиза на сумата от 53 457,05 лв. или общо дължимото адвокатско възнаграждение възлиза на сумата от 73 107,05 лв., която следва да бъде възложена в тежест на ответника. На осн. чл. 7, ал. 9 от Наредбата, допълнително следва да бъде присъдена на адв. Д. сумата от 1 000 лв., представляваща сбор от по 250 лв. за четири броя съдебни заседания с даден ход на делото и осъществено процесуално представителство (о.с.з. проведени на 23.02.2022 г.; 08.09.2022 г.; 19.10.2022 г. и 23.11.2022 г.).

Ответникът на осн. чл. 78, ал. 6 ГПК следва да заплати в полза на бюджета на съда, държавна такса в размер на 4% от уважената част от всеки от исквете, а именно – сумата в общ размер на 90 818,80 лв. (14 000 лв. – д.т. върху иска за неимуществени вреди и 76 818,80 лв. – д.т. за иска за бъдещи имуществени вреди), както и сумата от 1 239 лв. – разноси за възнаграждения за СМЕ от 13.12.21 г., СПХЕ от 08.02.22 г., СМЕ от

22.07.2022 г. и СМЕ от 15.11.22 г., изплатени от бюджета на съда.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл. 200 КТ, „**Р. Е. П.**“ ЕООД, ЕИК ., със седалище и адрес на управление: гр. 3. общ. 3., обл. С. ул. „С. С.“ № . да заплати на **А. С. Д.** ЕГН *****, с адрес: гр. 3. ул. „“ № ., сумата от **102 656,46 лв.** (сто и две хиляди шестстотин петдесет и шест лева и четиридесет и шест стотинки), представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се във физически и психически болки и страдания, претърпени от ищеца А. С. Д. в резултат на трудова злополука настъпила на 05.10.2020 г., ведно със **законната лихва** върху сумата от 350 000 лв., считано от датата на увреждането - 05.10.2020 г. до 16.08.2021 г., както и законната лихва върху присъдената сума от 102 656,46 лв., считано от 17.08.2021 до окончателното ѝ плащане.

ОТХВЪРЛЯ иска за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди за разликата над сумата от 102 656,46 лв. до пълния предявен размер от 350 000 лв., като погасен, чрез плащане в хода на процеса.

ОСЪЖДА на основание чл. 200 КТ, „**Р. Е. П.**“ ЕООД, ЕИК . със седалище и адрес на управление: гр. 3. общ. 3., обл. С. ул. „С. С.“ № ., да заплати на **А. С. Д.**, ЕГН *****, с адрес: гр. 3. ул. „Г.“ № ., **сумата от по 192 047 лева** (сто деветдесет и две хиляди и четиридесет и седем лева), представляваща обезщетение за бъдещи имуществени вреди за изработване на миоелектрична протеза, **дължима на всеки 4 години**, считано от датата на завеждане на исковата молба – 15.07.2021 г., до настъпване на законна причина за прекратяване или изменение на размера на задължението и не по-късно от 15.07.2057 г. (дата на последен падеж), възлизаща на глобално обезщетение за периода 15.07.2021 г. – 15.07.2057 г. в общ размер на сумата от 1 920 470 лева (един милион деветстотин и двадесет хиляди четиристотин и седемдесет лева), ведно със законната лихва върху сумата от 68 136 лв., считано от датата на завеждане на исковата молба 15.07.2021 г. до 23.11.2022 г., както и законната лихва върху сумата от 192 047 лева, начислена от 24.11.2022 г. до окончателното ѝ плащане, а за следващите плащания от по 192 047 лева – считано от датата на падежа на всяко от тях (15.07.), през всеки четири години до изплащане на задължението.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, вр. чл. 38, ал. 2 ЗАДв. „, **Р. Е. П.**“ ЕООД, ЕИК ., със седалище и адрес на управление: гр. 3. общ. 3., обл. С. ул. „С. С.“ № ., да заплати на **адвокат С. Ц. Д.**, ЕГН *****, вписан в АК-С., сумата в размер на **74 107,05 лева** (седемдесет и четири хиляди сто и седем лева и пет стотинки) – адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА на осн. чл. 78, ал. 6 ГПК, „**Р.Е.П.**“ ЕООД, ЕИК ., със седалище и адрес на управление: гр. 3., общ. 3. обл. С., ул. „С. С.“ № . да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на **РС-3.** сумата от **90 818,80 лв.** (деветдесет хиляди осемстотин и осемнадесет лева и осемдесет стотинки) – държавна такса (14 000 лв. – д.т. върху иска за неимуществени

вреди и 76 818,80 лв. – д.т. за иска за бъдещи имуществени вреди), както и сумата от 1 239 лв. – разноси за възнаграждения за СМЕ от 13.12.21 г., СПхЕ от 08.02.22 г., СМЕ от 22.07.2022 г. и СМЕ от 15.11.22 г., изплатени от бюджета на съда.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд – гр. С. в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Златоград: _____ В.Д. _____